

[Ellen Strange Petersen.]

talt i bemærkningerne til § 5, et samlet honorar for 2 tilsynsbesøg efter fødslen. Det mener jeg vi må drøfte nærmere. Ligeledes er jeg betænkelig ved sætningen i § 1, hvor der står, at hvor forholdene taler for det, kan de forebyggende helbredsundersøgelser, som ifølge paragraffen skal ske hos en jordemoder, foretages af en læge. Jeg ser godt i bemærkningerne, at det skal udlægges således, at det er afstandene, der er tale om; men jeg er bange for, at bemærkningen kan misforstås, sådan at en patient måske mener, at hvor man foretrækker det, kan man gå til en læge.

Det modsatte kunne måske også være tilfældet, at forholdene kunne tale for, at klienten gik til en jordemoder i stedet for til en læge. Det er et problem, jeg gerne vil have drøftet i udvalget, og måske kunne der blive anledning til også at tale om jordemødrenes vilkår på andre områder, bl. a. uddannelsesspørgsmålet. Det ærede medlem fru Hanne Budtz rejste for nogle år siden det spørgsmål over for den daværende indenrigsminister, om der ikke kunne gøres noget for jordemødrenes videreuddannelse, og det håber jeg kan blive taget op igen.

Der er altså en række problemer, man gerne vil have drøftet i udvalget. Jeg vil gerne sige ligesom det ærede medlem fru Nathalie Lind, at jeg er glad for de bemærkninger, der er sagt om Grønland; jeg mener, det er meget nødvendigt, at loven også kommer til at gælde dér.

Jeg giver tilslutning til grundtankerne i lovforslaget, men vil håbe på, at vi under udvalgsarbejdet kan få kontakt med sagskundskab af forskellig slags, og at vi kan få visse problemer nærmere belyst.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne begynde med at takke den højtærede minister for, at han, som han lovede mig i sin besvarelse af mit spørgsmål den 7. april, virkelig fik dette lovforslag fremsat i oktober. Jeg forstod på ministeren dengang, at det ikke var hans ønske, men den økonomiske situation, der gjorde, at lovforslagets fremsættelse blev udsat et halvt år. Men jeg går ud fra, at ministeren stadig beklager, at loven ikke som efter udkastet af 28. januar 1965 træder i kraft den 1. januar 1966, og er enig med mig i, at det, som jeg redegjorde

for den 7. april, er tvivlsomt, hvor meget der økonomisk spares derved, når man tager de dyre hospitalspladser i betragtning, som eventuelt ellers kunne spares.

I betænkningen angående ændringer i svangerskabslovgivningen m. v. fra 1954 fastslås det, at befolkningens kendskab til svangerskabsforebyggende metoder hidtil ikke har været tilstrækkeligt. Vi kan nu 11 år senere desværre konstatere, at kendskabet stadig ikke er tilstrækkeligt. Betænkningen hævdede, at befolkningen simpelt hen manglede forståelse af svangerskabsforebyggelsens betydning, og at adgangen til vejledning om svangerskabsforebyggelse ikke havde været let nok, og man mente, at befolkningens interesse for spørgsmålet og kendskab til dets betydning burde forøges. Betænkningen gik derfor ind for seksualundervisning i skolerne og for, at denne undervisning blev en pligt for seminarierne, hvad der dog endnu ikke er blevet tilfældet. Man gik ind for et forøget oplysningsarbejde, som burde omfatte såvel gifte som ugifte, og som skulle støttes af det offentlige, bl. a. gennem tilskud til private foreninger og organisationer, som gav oplysning. Man foreslog, at mødrehjælpsinstitutionerne skulle oprette konsultationer om svangerskabsforebyggelse, og at der skulle oprettes særlige klinikker for svangerskabsforebyggelse, eventuelt i tilslutning til offentlige sygehuse. Man gik også ind for såkaldte åbne konsultationer, der kunne søges uden lægehenvi-ning. Disse tanker er i 1964 fulgt op af mødrehjælpen og af Den alm. danske Lægeforening, som håber, at samfundet gennem lovgivning snart vil sikre enhver borger vederlagsfri adgang til antikonceptionel vejledning, hvad enten denne vejledning søges hos egen læge, i mødrehjælp eller i særlige klinikker.

Endelig foreslog kommissionen den ændring af svangerskabshygiejneloven, som vi i dag på den ufattelig korte tid af 11 år er nået frem til at behandle. Hvis forslaget var blevet bedre og mere omfattende ved at have været lagret i de 11 år, var det måske muligt at affinde sig med den lange forsinkelse, men det er jo ikke tilfældet. Jeg ville ønske, at ministeren kunne give en forklaring på, hvem eller hvad det er, der har været til hinder for, at lovforslaget er blevet fremsat tidligere. Det er i hvert fald ikke mangel